PIRMĀS INSTANCES TIESAS PRIEKŠSĒDĒTĀJA RĪKOJUMS

2007. gada 7. jūnijā *

Lieta T-346/06 R

Industria Masetto Schio Srl (IMS), Skio [*Schio*] (Itālija), ko pārstāv F. Kolonna [*F. Colonna*] un T. Romoloti [*T. Romolotti*], advokāti,

prasītāja,

pret

Eiropas Kopienu Komisiju, ko pārstāv C. Zadra [*C. Zadra*] un D. Lavunmi [*D. Lawunmi*], pārstāvji,

atbildētāja,

par pieteikumu apturēt Komisijas 2006. gada 6. septembra atzinuma C (2006) 3914 par aizlieguma pasākumiem, kurus veikušas Francijas iestādes, attiecībā uz *IMS* preču zīmes mehāniskajām presēm, piemērošanu.

* Tiesvedības valoda — itāļu.

EIROPAS KOPIENU PIRMĀS INSTANCES TIESAS PRIEKŠSĒDĒTĀJS

izdod šo rīkojumu.

Rīkojums

Atbilstošās tiesību normas, prāvas rašanās fakti un process

1 Eiropas Parlamenta un Padomes 1998. gada 22. jūnija Direktīvas 98/37/EK par dalībvalstu normatīvo un administratīvo aktu tuvināšanu attiecībā uz mašīnām (OV L 207, 1. lpp.) 2. panta 1. punktā, kas ir piemērojams šajā gadījumā, ir paredzēts, ka dalībvalstis veic visus pasākumus, kas vajadzīgi, lai nodrošinātu šajā direktīvā noteikto mašīnu un drošības sastāvdaļu piedāvāšanu tirgū un nodošanu ekspluatācijā tikai tad, ja, pareizi uzstādot un ekspluatējot, tās neapdraud cilvēku un attiecīgā gadījumā arī mājdzīvnieku veselību un drošību, kā arī neapdraud īpašuma drošību.

2 Direktīvas 98/37 4. panta 1. punktā ir paredzēts, ka "dalībvalstis to teritorijā neaizliedz, neierobežo un nekavē [..] direktīvas prasībām atbilstīgu mašīnu un drošības sastāvdaļu piedāvāšanu tirgū un nodošanu ekspluatācijā".

3 Direktīvas 98/37 7. panta 1. punktā ir noteikts — ja dalībvalsts konstatē, ka, lietojot mašīnas, kurām ir "CE" marķējums vai drošības sastāvdaļas, kurām ir EK atbilstības deklarācija, var apdraudēt cilvēku un attiecīgos gadījumos mājdzīvnieku un īpašuma drošību, tā veic visus vajadzīgos pasākumus, lai tādas mašīnas vai drošības sastāvdaļas izņemtu no tirgus, aizliegtu to piedāvāšanu tirgū, nodošanu ekspluatācijā un lietošanu vai ierobežotu to brīvu apriti. Dalībvalstis tūlīt informē Komisiju par visiem šādiem pasākumiem un norāda lēmuma pamatojumu.

4 Direktīvas 98/37 7. panta 2. punktā ir paredzēts, ka Komisija nekavējoties konsultējas ar attiecīgajām pusēm. Ja pēc šīm konsultācijām Komisija uzskata, ka pasākumi ir pamatoti, tā tūlīt par to informē dalībvalsti, kura šos pasākumus ir veikusi, un pārējās dalībvalstis. Ja pēc šīm konsultācijām Komisija uzskata, ka pasākumi ir nepamatoti, tā tūlīt par to informē dalībvalsti, kura šos pasākumus ir veikusi, kā arī ražotāju vai viņa Kopienā reģistrētu pilnvaroto pārstāvi. Ja 1. punktā minēto lēmumu nosaka standartu nepilnības un ja dalībvalsts, kura pieņēmusi lēmumu, nemaina savu nostāju, Komisija tūlīt informē komiteju, lai ierosinātu 6. panta 1. punktā minētās procedūras.

5 2001. gada 8. augustā Francijas Republika informēja Komisiju par starpministriju 2001. gada 27. jūnija lēmumu par aizliegumu piedāvāt tirgū un lietot *IMS* preču zīmes auksta metāla apstrādes preses, kuras ražo prasītāja (turpmāk tekstā — "2001. gada 27. jūnija lēmums").

6 Ar 2001. gada 27. jūnija lēmumu tika aizliegts nodot ekspluatācijā un lietot jau saražotos *IMS* preču zīmes prešu modeļus P40VE, P40VEI, P50VE un P50VEI, kuru atbilstību EK prasībām bija apliecinājusi *Agenzia nazionale certificazione componenti e prodotti* (Preču un sastāvdaļu sertifikācijas valsts aģentūra, *ANCCP*), izņemot, ja tās tiek ekspluatētas saskaņā ar darba aprīkojumam piemērojamiem

tehniskajiem noteikumiem, kuri ir noteikti darba kodeksa R. 233-84. pantā, kā arī tika aizliegts piedāvāt tirgū, nodot ekspluatācijā un lietot *IMS* preču zīmes prešu modeļus P40VE, P40VEI, P50VE un P50VEI, kuru atbilstību EK prasībām bija apliecinājis *Istituto certificazione europea prodotti industriali* (Rūpniecības preču Eiropas Sertifikācijas valsts institūts, *ICEPI*).

7 Ar 2002. gada 4. decembra lēmumu *Conseil d'État* [Valsts padome] (Francija) atcēla 2001. gada 27. jūnija lēmumu.

8 2005. gada 8. aprīlī Francijas iestādes nosūtīja Komisijai vēstuli. Šajā vēstulē Francijas iestādes norāda:

"[..] Ar 2004. gada 2. marta vēstuli Eiropas Komisija informēja Francijas iestādes, ka ir iecelts neatkarīgs eksperts, lai pārbaudītu, vai iepriekš minētās *IMS* preču zīmes preses ir atbilstīgas. Pēc ekspertīzes veikšanas eksperta atzinums bija sagaidāms 2004. gada aprīlī.

Ar šo Francijas iestādes atkārtoti vēršas Eiropas Komisijā, lai īstenotu Direktīvas 98/37 7. pantā paredzēto konsultāciju procedūru.

3. Lūguma steidzamība

Francijas iestādes vērš Komisijas uzmanību uz to, ka ir radušies jauni faktiskie apstākļi. Lai gan Eiropas Komisija nav sniegusi atzinumu par Francijas piemērotā

drošības pasākuma pamatotību vai nepamatotību attiecībā uz dažām *IMS* preču zīmes presēm, ražotājs ir cēlis kompetentā valsts tiesā prasību sakarā ar atbildību, balstoties uz to, ka publiskā vara ir pieļāvusi kļūdu.

Francijas iestādes apgalvo, ka, īstenojot šos drošības pasākumus (paredzēti Direktīvas 7. pantā), tās ir ievērojušas, pirmkārt, Direktīvas [98/37] noteikumus, un, otrkārt, Līgumā par Eiropas Savienību paredzētos noteikumus. Tādēļ Francijas iestādes lūdz Eiropas Komisiju tās informēt nekavējoties.

4. Problēmas saistībā ar Kopienu tiesībām

Tas, ka Kopienas iestādes neatbild, rada Francijas iestādēm sarežģītu situāciju, raugoties no Līguma par Eiropas Savienību 226. panta noteikumu viedokļa. Saskaņā ar šo pantu vienīgi Eiropas Komisija var atzīt dalībvalsts piemērotā drošības pasākuma pamatotību.

Attiecīgi, ja izrādās, ka drošības pasākumi nav pamatoti, Komisijas pienākums ir lūgt attiecīgajai dalībvalstij atcelt valsts piemērotos pasākumus un pārkāpuma gadījumā īstenot Līguma par Eiropas Savienību 226. pantā paredzēto procedūru.

Pamatojoties uz šo procedūru, ražotājam, kuru ir skāris nepamatotais pasākums, ir iespēja celt prasību, lai saņemtu zaudējumu atlīdzību.

5. Par Francijas valsts atbildību

Lai Francijas valsts varētu ne tikai pildīt savus pienākumus personu veselības aizsardzības un drošības jomā, bet arī nodrošināt savu aizstāvību sakarā ar iepriekš minēto prasību, kas celta valstī, Francijas iestādes lūdz Eiropas Komisiju tām nosūtīt eksperta atzinuma kopiju attiecībā uz vērtējumu, vai attiecīgās *IMS* preču zīmes preses ir atbilstīgas."

9 Komisija pārbaudīja minētos pasākumus un, lai gan noraidīja argumentus par neatbilstību, uz ko atsaucās Francijas iestādes, pārbaudes beigās ar 2006. gada 6. septembra atzinumu C (2006) 3914 (turpmāk tekstā — "apstrīdētais akts") tā uzskatīja, ka 2001. gada 27. jūnija lēmums ir daļēji pamatots.

10 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2006. gada 6. decembrī, prasītāja cēla prasību atcelt apstrīdēto aktu, kā arī prasību par zaudējumu atlīdzību.

11 Ar atsevišķu dokumentu, kas kancelejā iesniegts 2007. gada 18. janvārī, prasītāja iesniedza pieteikumu par pagaidu noregulējumu, lai saskaņā ar EKL 242. pantu apturētu apstrīdētā akta piemērošanu.

12 2007. gada 19. februārī Komisija iesniedza rakstveida apsvērumus attiecībā uz pieteikumu par pagaidu noregulējumu. Tā lūdz noraidīt pieteikumu par piemērošanas apturēšanu un piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

13 Tika uzklausīti lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi tiesas sēdē 2007. gada 1. martā.

14 Atbildot uz aicinājumu steidzami iesniegt papildu informāciju, prasītāja iesniedza dokumentu, kas kancelejā reģistrēts 2007. gada 9. martā.

15 Ar dokumentu, kas kancelejā reģistrēts 2007. gada 16. martā, Komisija iesniedza savus apsvērumus par papildu informāciju.

Juridiskais pamatojums

16 Saskaņā ar EKL 242. panta un 225. panta 1. punktu, ja Pirmās instances tiesa attiecīgajos apstākļos uzskata par vajadzīgu, tā var apturēt apstrīdētā akta piemērošanu.

17 Pirmās instances tiesas reglamenta 104. panta 2. punktā ir noteikts, ka pieteikumā par pagaidu noregulējuma pasākumiem jānorāda strīda priekšmets, apstākļi, kas nosaka steidzamību, faktiskie un tiesību pamati, kuri sākotnēji šķietami pamato (*fumus boni juris*) prasītos pagaidu pasākumus.

18 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru pagaidu noregulējuma tiesnesis var apturēt piemērošanu un izpildi un noteikt citus pagaidu pasākumus, ja, ņemot vērā faktiskos un tiesību pamatus, to noteikšana ir sākotnēji šķietami pamatota (*fumus boni juris*) un tie ir jānosaka un jāīsteno steidzami, lai novērstu būtisku un

neatgriezenisku kaitējumu prasītājas interesēm pirms lēmuma taisīšanas pamata lietā. Tāpat pagaidu noregulējuma tiesnesis, ja nepieciešams, arī izsver attiecīgās intereses (Tiesas priekšsēdētāja 2000. gada 25. jūlija rīkojums lietā C-377/98 R Nīderlande/Parlaments un Padome, *Recueil*, I-6229. lpp., 41. punkts; 2001. gada 23. februāra rīkojums lietā C-445/00 R Austrija/Padome, *Recueil*, I-1461. lpp., 73. punkts, un Pirmās instances tiesas priekšsēdētāja 2007. gada 16. februāra rīkojums lietā T-310/06 R Ungārija/Komisija, 19. punkts).

19 Turklāt, izskatot apstākļu kopumu, pagaidu noregulējuma tiesnesim ir plaša diskrecionārā vara, un, ņemot vērā konkrētā gadījuma īpatnības, viņš var noteikt, kādā veidā jāpārbauda šie dažādie apstākļi, kā arī izskatīšanas kārtība, jo neviens no Kopienu tiesību noteikumiem neuzliek pienākumu ievērot iepriekš iedibinātu analīzes shēmu, lai novērtētu nepieciešamību pieņemt pagaidu lēmumu (Tiesas priekšsēdētāja 1995. gada 19. jūlija rīkojums lietā C-149/95 P(R) Komisija/*Atlantic Container Line* u.c., *Recueil*, I-2165. lpp., 23. punkts).

20 Tieši šo iepriekš norādīto principu kontekstā jāizskata pieteikums par pagaidu noregulējumu.

Par pieņemamību

Prasības pamata lietā pieņemamības sākotnējs novērtējums

— Lietas dalībnieku argumenti

21 Komisija apgalvo, ka prasība atcelt tiesību aktu, uz kuru attiecas šis pieteikums par pagaidu noregulējumu, ir acīmredzami nepieņemama tāpēc, ka apstrīdētais akts

nerada saistošas tiesiskās sekas, kas skartu prasītāju, būtiski mainot tās tiesisko stāvokli.

22 Turklāt Komisija norāda, ka, pat pieņemot, ka apstrīdētais akts varētu radīt šādas sekas, tas jebkurā gadījumā tieši neskar prasītāju.

23 Nosacījums par tiešu ietekmi EKL 230. panta ceturtās daļas izpratnē prasa, lai apstrīdētais Kopienu pasākums tieši ietekmētu indivīda tiesisko stāvokli un neparedzētu nekādu rīcības brīvību šā pasākuma adresātiem, kas ir atbildīgi par tā ieviešanu, kura ir pavisam automātiska un izrietētu tikai no Kopienu tiesību aktiem, nepiemērojot citus starpposma noteikumus.

24 Ar Direktīvu 98/37 ieviestais mehānisms, pēc Komisijas domām, ir raksturojams šādi.

25 Pirmkārt, dalībvalstīm, kas ir veikušas pasākumus saskaņā ar Direktīvas 98/37 7. panta 1. punktu, par to jāinformē Komisija. Komisija uzskata, ka paziņošana par šādiem pasākumiem tomēr nav atliekošs nosacījums, kas ietekmētu to sekas. Ja šādi pasākumi ir veikti, tie ir tūlītēji piemērojami tās dalībvalsts teritorijā, kas ir veikusi šos pasākumus.

26 Otrkārt, Direktīvā 98/37 paredzētā procedūra neparedz termiņu, kādā Komisijai būtu jāveic pasākuma pārbaude. Komisija uzskata, ka tās pienākums ir "nekavējoties"

konstatēt, vai paziņotais pasākums ir pamatots. Šādu atzinumu ir iespējams izdarīt pēc 7. panta 2. punktā norādītajām konsultācijām tikai tad, ja Komisijas rīcībā ir visi nepieciešamie tehniskie dati.

27 Treškārt, Komisija uzskata — ja tā atzīst, ka pasākums nav pamatots, Komisijas pienākums ir vienkārši par to informēt attiecīgo dalībvalsti, lai tā atceltu attiecīgo pasākumu, kā arī informēt ieinteresēto personu, lai tās rīcībā būtu papildu pierādījums, kas tai ļautu apstrīdēt šādu pasākumu valsts tiesā. Tātad Komisijas atzinums viens pats nenovērš valsts pasākuma radītās sekas.

28 Ceturtkārt, Komisija uzskata — ja pasākums ir pamatots, tās pienākums ir vienkārši informēt attiecīgo dalībvalsti, kā arī visas pārējās dalībvalstis, lai tās izskatītu nepieciešamību veikt līdzīgus pasākumus, lai īstenotu drošības un veselības aizsardzību. Pat šādā gadījumā Komisijas atzinums viens pats nevar dalībvalstīs ierobežot attiecīgo mašīnu tirdzniecību.

29 Piektkārt, Komisija norāda, ka atzinums, saskaņā ar kuru tā pasākumu uzskata par pamatotu, netiek publicēts *Oficiālajā Vēstnesī*, un nav tāda mehānisma, ar kura palīdzību šāds valsts pasākums, uz kuru attiecas atzinums, tiktu savstarpēji dalībvalstīs atzīts. Attiecīgais atzinums nav tūlītēji piemērojams visās dalībvalstīs.

30 Prasītāja uzskata, ka prasība pamata lietā ir pieņemama.

— Pagaidu noregulējuma tiesneša vērtējums

31 Pamatojoties uz pastāvīgo judikatūru, jānorāda, ka, lai gan pamata lietas prasības pieņemamība nav būtībā jāizvērtē pagaidu noregulējuma tiesvedībā, lai neietekmētu lietas izskatīšanu pēc būtības, tomēr lai pieteikums par akta piemērošanas apturēšanu būtu pieņemams, prasītājam jāpierāda noteiktu elementu esamība, kas ļautu sākotnēji šķietami konstatēt pamata prasības, ar kuru ir saistīts pieteikums par pagaidu noregulējumu, pieņemamību, lai, piemērojot pagaidu noregulējuma tiesvedību, netiktu apturēta tāda akta piemērošana, kura atcelšanu Kopienu tiesa noraidītu, atzīstot pamata prasību par nepieņemamu pēc būtības (Tiesas priekšsēdētāja 1999. gada 18. novembra rīkojums lietā C-329/99 P(R) *Pfizer Animal Health*/Padome, *Recueil*, I-8343. lpp., 89. punkts; Pirmās instances tiesas priekšsēdētāja 2004. gada 7. jūlija rīkojums lietā T-37/04 R *Região autónoma dos Açores*/Padome, Krājums, II-2153. lpp., 108. punkts).

32 Šāds pamata lietas prasības pieņemamības izvērtējums katrā ziņā ir virspusējs, ņemot vērā pagaidu noregulējuma tiesvedības steidzamo raksturu (Tiesas priekšsēdētāja 2000. gada 12. oktobra rīkojums lietā C-300/00 P(R) *Federación de Cofradías de Pescadores de Guipúzcoa* u.c./Padome, *Recueil*, I-8797. lpp., 35. punkts, un iepriekš 31. punktā minētais rīkojums lietā *Região autónoma dos Açores*, 109. punkts).

33 Pieteikuma par pagaidu noregulējumu ietvaros pamata lietas prasības pieņemamību var izvērtēt tikai *prima facie*, jo mērķis ir noteikt, vai prasītājs ir iesniedzis pietiekamus pierādījumus, kas ļauj *a priori* secināt, ka prasības pieņemamība pamata lietā nav izslēdzama. Pagaidu noregulējuma tiesnesim vajadzētu atzīt šo prasību par nepieņemamu tikai tad, ja prasības pieņemamība pamata lietā var tikt pilnībā izslēgta. Lemšana par prasības pieņemamību pagaidu noregulējuma tiesvedības stadijā, kad tās pieņemamība nav *prima facie* pilnībā izslēgta, veicinātu Pirmās instances tiesas lēmuma pamata lietā iepriekšēju izlemšanu (Pirmās instances tiesas

priekšsēdētāja 2001. gada 17. janvāra rīkojums lietā T-342/00 R *Petrolessence* un *SG2R*/Komisija, *Recueil*, II-67. lpp., 17. punkts; 2001. gada 19. decembra rīkojums apvienotajās lietās T-195/01 R un T-207/01 R Gibraltāra valdība/Komisija, *Recueil*, II-3915. lpp., 47. punkts, un iepriekš 31. punktā minētais rīkojums lietā *Região autónoma dos Açores*, 110. punkts).

34 Šajā gadījumā, pirmkārt, Komisija būtībā apgalvo, ka prasība pamata lietā ir nepieņemama tāpēc, ka apstrīdētais akts ir tās atzinums par valsts piemērotu pasākumu, un līdz ar to šāds akts nav lēmums, kas radītu saistošas tiesiskas sekas.

35 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru prasības par tiesību akta atcelšanu priekšmets EKL 230. panta izpratnē var būt vienīgi akti vai lēmumi, kas rada saistošas tiesiskas sekas un kas var skart prasītāja intereses, būtiski mainot tā tiesisko stāvokli (Tiesas 1981. gada 11. novembra spriedums lietā 60/81 *IBM*/Komisija, *Recueil*, 2639. lpp., 9. punkts, un 2000. gada 22. jūnija spriedums lietā C-147/96 Nīderlande/Komisija, *Recueil*, I-4723. lpp., 25. punkts). Lai noteiktu, vai apstrīdētais akts radītu šādas sekas, jāapskata tā būtība. Savukārt formai, kādā akts vai lēmums ir pieņemts, principā nav nozīmes attiecībā uz iespēju tos apstrīdēt, ceļot prasību tos atcelt (iepriekš minētais spriedums lietā *IBM*/Komisija, 9. punkts).

36 Šajā sakarā, pirmkārt, jānorāda, ka aktu, kuru lūdz apturēt, Komisija ir nosaukusi "Komisijas atzinums".

37 Tomēr jānorāda, ka Direktīvas 98/37 7. panta 2. punktā netiek lietots vārds "atzinums" vai līdzvērtīgs termins. Tajā ir paredzēts — "ja pēc šīm konsultācijām Komisija uzskata, ka pasākumi ir pamatoti, tā tūlīt par to informē dalībvalsti, kura šos pasākumus ir veikusi, un pārējās dalībvalstis".

38 Otrkārt, jānorāda, ka Komisija apstrīdētā akta 1. punktā norāda, ka "pēc konsultācijām ar attiecīgajām pusēm tās pienākums ir lemt par šādu pasākumu pamatotību vai nepamatotību" un "ja pasākums tiek atzīts par pamatotu, Komisijai par to jāinformē dalībvalstis, lai tās var veikt visus vajadzīgos pasākumus attiecībā uz attiecīgo mašīnu".

39 Ņemot vērā šos apstākļus un Direktīvas 98/37 sistēmu un mērķi, jānorāda, ka *prima facie* šķiet, ka saskaņā ar Direktīvas 98/37 7. panta noteikumiem Komisijai ir nevis vienkārši izvēles iespēja, bet pienākums lemt par tai paziņoto valsts pasākumu. Tāpat jānorāda, ka sākotnēji šķiet, ka Komisijai ir pienākums lemt nevis par pasākumu projektu, bet par valsts pasākumu, kuru dalībvalsts ir īstenojusi un kas ierobežo attiecīgo mašīnu brīvu apriti.

40 Turklāt jāatgādina, ka, piemērojot Direktīvas 98/37 2. panta 1. punkta noteikumus, dalībvalstis veic visus vajadzīgos pasākumus, lai mašīnas vai drošības sastāvdaļas, uz kurām attiecas šī direktīva, netiek piedāvātas tirgū un nodotas ekspluatācijā, ja tās apdraud cilvēku un attiecīgā gadījumā arī mājdzīvnieku veselību un drošību, kā arī īpašuma drošību.

41 Līdz ar to sākotnēji nevar izslēgt, ka tad, ja Komisija nosūta dalībvalstij aktu, kurā tā atzīst, ka mašīnas, attiecībā uz kurām ir piemērots valsts pasākums, apdraud cilvēku un attiecīgā gadījumā arī mājdzīvnieku veselību un drošību, kā arī īpašuma drošību un par to informē citas dalībvalstis saskaņā ar Direktīvas 98/37 7. panta 2. punkta noteikumiem, tad šīm dalībvalstīm saskaņā ar Direktīvas 98/37 2. panta 1. punktu un 7. panta 1. punktu jāveic visi vajadzīgie pasākumi, lai tādas mašīnas vai drošības sastāvdaļas izņemtu no tirgus, aizliegtu to piedāvāšanu tirgū, nodošanu ekspluatācijā vai ierobežotu to brīvu apriti.

42 Līdz ar to pagaidu noregulējuma tiesnesis šajā stadijā nevar izslēgt, ka Komisijas atzinums, ka valsts pasākums, kuru dalībvalsts īstenojusi saskaņā ar Direktīvas 98/37 7. panta 1. punktu, ir pamatots, un šīs informācijas nosūtīšana citām dalībvalstīm saskaņā ar šīs direktīvas 7. panta 2. punktu būtiski maina mašīnu, uz kurām attiecas Komisijas izdots akts, ražotāja tiesisko stāvokli, nepieļaujot šādu mašīnu apriti un nodošanu ekspluatācijā dalībvalstīs, kurām šis akts tiek adresēts. Attiecīgi sākotnēji nevar izslēgt, ka Komisijas izdots akts var radīt saistošas tiesiskas sekas aktā norādīto mašīnu ražotājam.

43 Komisijas argumentācija pārējā daļā ir jānoraida kā nepamatota.

44 Pirmkārt, Komisija norāda — "tas, ka pēc Komisijas atzinuma saņemšanas dalībvalsts neveic līdzīgus pasākumus, protams, var būt pamats uzsākt procesu par pienākuma neizpildi atbilstoši [LES] 226. pantam sakarā ar direktīvas atbilstošo noteikumu pārkāpumu, nevis iepriekš minētā akta pārkāpumu".

45 Pieteikuma par pagaidu noregulējumu ietvaros nav nepieciešams lemt par juridisko pamatu, kas var būt cēlonis iespējamai prasībai sakarā ar valsts pienākuma neizpildi, pietiek norādīt, ka Komisija tādā veidā atzīst, ka pēc šāda Komisijas atzinuma pieņemšanas citām dalībvalstīm jāpilda tām uzliktais pienākums.

46 Otrkārt, jānorāda, ka apstāklis, ka valsts pasākumi netiek savstarpēji atzīti, kā to apgalvo Komisija, sākotnēji liek domāt, ka Komisijai ir jāizvērtē valsts pasākuma pamatotība, un, beidzot pārbaudi, tai ir pienākums izlemt, vai šāds pasākums ir pamatots, daļēji pamatots vai nepamatots.

47 Treškārt, Komisija apgalvo, ka tās atzinums viens pats nenovērstu sekas, kas izriet no valsts pasākuma, par kuru tai paziņots atbilstoši Direktīvas 98/37 7. panta 1. punktam, un ka attiecīgajam uzņēmumam būtu jāvēršas valsts tiesā, lai panāktu pasākuma atcelšanu. Lai gan sākotnēji šķiet, ka Komisijas kompetencē nav lemt par valsts pasākuma atcelšanu, un šāda vara ir tikai valsts tiesai, tomēr Komisija nevar balstīties uz kompetences trūkumu, lai pierādītu, ka akts, kurā tā lemj par valsts pasākuma spēkā esamību, nav lēmums. Turklāt sākotnēji nevar izslēgt, ka Komisija pret šo dalībvalsti tāpat var uzsākt procesu par pienākumu neizpildi, ja pēc Komisijas atzinuma apstrīdētais pasākums netiek atsaukts vai atcelts.

48 Otrkārt, jāizvērtē, vai prasītāja ir pierādījusi, vismaz *prima facie*, ka tai ir tiesības celt prasību tiesā, lai panāktu apstrīdētā akta daļēju atcelšanu, piemērojot EKL 230. panta ceturto daļu.

49 Komisija būtībā apgalvo, pirmkārt, ka šos pasākumus attiecīgos gadījumos veic dalībvalstis, kas vienīgās var ietekmēt prasītāju, un, otrkārt, ka dalībvalstīm ir plaša diskrecionārā vara attiecībā uz apstrīdētā akta īstenošanu.

50 Nosacījums par prasītāja tiešu ietekmi, lai prasība par akta atcelšanu būtu pieņemama EKL 230. panta ceturtās daļas izpratnē, prasa, lai apstrīdētais Kopienu pasākums tieši ietekmētu prasītāja tiesisko stāvokli un neparedzētu nekādu rīcības brīvību šā pasākuma adresātiem, kas ir atbildīgi par tā ieviešanu, kura ir pavisam automātiska un izrietētu tikai no Kopienu tiesību aktiem, nepiemērojot citus starpposma noteikumus. Tas nozīmē, ka gadījumā, ja iestāde Kopienu aktu ir adresējusi dalībvalstij un ja darbībai, kas dalībvalstij jāveic šī akta izpildei, ir automātisks raksturs vai ja šim aktam ir nepārprotamas obligātas sekas, tad šis akts tieši skar ikvienu personu, kuru skar šī rīcība. Savukārt, ja akts dalībvalstij atstāj

iespēju rīkoties vai nerīkoties vai neliek tai rīkoties kādā noteiktā veidā, tā ir šīs dalībvalsts darbība vai bezdarbība, kas tieši skar ietekmēto personu, un nevis pats tiesību akts (Pirmās instances tiesas 2006. gada 22. jūnija rīkojums lietā T-137/04 *Mayer* u.c./Komisija, Krājums, II-1825. lpp., 58. un 59. punkts).

51 Tas, ka Komisijas izdotā aktā ir norādīti piemērojamie valsts tiesību akti, lasot piemērojamos noteikumus, sākotnēji un pretēji tam, ko apgalvo Komisija, šķiet, nenozīmē, ka dalībvalsts var izsvērt vajadzību veikt pasākumus, kas ir līdzvērtīgi aizlieguma pasākumiem, kurus Komisija ir uzskatījusi par pamatotiem. *Prima facie* šķiet, ka tieši Komisija izsver vajadzību veikt šādus pasākumus, un dalībvalstij atbilstoši Direktīvas 98/37 2. panta 1. punktam ir pienākums veikt vajadzīgos pasākumus, kas izriet no šāda atzinuma, proti, mašīnas izņemt no tirgus un aizliegt to piedāvāšanu tirgū vai nodošanu ekspluatācijā, ja tās apdraud cilvēku veselību vai drošību.

52 Līdz ar to jāatzīst, ka sākotnēji šķietami nav izslēgts, ka dalībvalstīm nav rīcības brīvības, ja tām ir adresēts akts, ar kuru Komisija atbilstoši Direktīvas 98/37 7. panta 2. punktam tās informē, ka valsts pasākums, ar kuru aizliedz noteiktu mašīnu piedāvāšanu tirgū vai nodošanu ekspluatācijā, ir pamatots vai daļēji pamatots. Sākotnēji šķiet, ka tikai dalībvalstis — akta adresātes var aizliegt tādu mašīnu piedāvāšanu tirgū vai nodošanu ekspluatācijā, kas ir norādītas Komisijas izdotā aktā, ar kuru valsts pasākums ir atzīts par pamatotu.

53 Turklāt jānoraida Komisijas arguments, saskaņā ar kuru dalībvalstij nav jāveic ierobežojoši pasākumi gadījumā, kad dalībvalsts nekonstatē nekādu apdraudējumu attiecībā uz tās teritorijā esošajām mašīnām, piemēram, tāpēc, ka ražotājs ir izdarījis vajadzīgos uzlabojumus. Sākotnēji šķiet, ka dalībvalsts nevar izņemt no tirgus un

aizliegt tādu mašīnu apriti un nodošanu ekspluatācijā, uz kurām neattiecas Komisijas akts.

54 Atbilstoši šādai analīzei jānorāda, ka *prima facie* šķiet, ka Komisijas akts uzliek pienākumu dalībvalstīm, kurām tas ir adresēts, šādas mašīnas aizliegt piedāvāt tirgū un aizliegt to apriti dalībvalstīs, kā arī izņemt tirgū esošās mašīnas. Tāpat sākotnēji šķiet, ka Komisijas akts liek dalībvalstīm rīkoties noteiktā veidā, un *prima facie* neatstāj tām iespēju rīkoties vai nerīkoties, ja Komisija ir atzinusi, ka šīs mašīnas apdraud cilvēku un attiecīgā gadījumā arī mājdzīvnieku veselību un drošību, kā arī īpašuma drošību.

55 Tātad sākotnēji nevar izslēgt, ka apstrīdētais akts tieši ietekmē prasītāju.

56 Treškārt, jāatgādina, ka citas personas, kas nav lēmuma adresātes, var uzskatīt par individuāli skartām tikai tad, ja šis lēmums tās ietekmē to individuālo īpašību dēļ vai apstākļu, kuru dēļ tās atšķiras no citām personām, dēļ un sakarā ar iepriekš minētajiem faktoriem tās tiek uzskatītas par individualizētām, it kā tās būtu šāda lēmuma adresātes (Tiesas 1963. gada 15. jūlija spriedums lietā 25/62 *Plaumann*/ Komisija, *Recueil*, 197. un 223. lpp.).

57 Jāatzīst, ka sākotnēji šķietami nevar izslēgt, ka prasītāju tieši ietekmē Komisijas atzinums, kas skaidri attiecas tikai un vienīgi uz prasītājas ražotām mašīnām,

uzskatot 2001. gada 27. jūnija lēmumu par pamatotu attiecībā uz, pirmkārt, presēm P40VEI, kas ir ražotas līdz 2000. gada 4. augustam, un, otrkārt, presēm P40VE un P50VE.

58 Tātad sākotnēji nevar izslēgt, ka apstrīdētais akts tieši un individuāli ietekmē prasītāju un attiecīgi, ka prasība pamata lietā ir pieņemama.

59 Tātad Komisijas arguments par to, ka prasība pamata lietā ir acīmredzami nepieņemama, ir jānoraida.

60 Pakārtoti — jākonstatē, ka pamata lietā prasītāja, pamatojoties uz EKL 235. pantu un EKL 288. panta 2. punktu, ir cēlusi prasību sakarā ar atbildību. Balstoties uz pagaidu noregulējuma tiesneša rīcībā esošajiem pierādījumiem, nav pamata uzskatīt, ka šī prasība ir nepieņemama.

Par pieteikuma par pagaidu noregulējumu pieņemamību

61 Komisija uzskata, ka attiecībā uz pieteikumu par pagaidu noregulējumu prasītāja nav iesniegusi konkrētus pierādījumus, kas pagaidu noregulējuma tiesnesim ļautu novērtēt, cik būtisks un neatgriezenisks ir kaitējums, un attiecīgi, steidzamību, kas pamatotu, ka tiek apmierināta prasība apturēt īstenoto pasākumu.

62 Turklāt pieteikumā nav norādīta cēloņsakarība starp apgalvoto kaitējumu un apstrīdētā akta radītajām sekām.

63 Līdz ar to pieteikums neatbilst Reglamenta 104. panta 2. punktā izvirzītajiem nosacījumiem.

64 Jāatgādina, ka saskaņā ar Eiropas Kopienu Tiesas Statūtu 21. panta pirmo daļu un Reglamenta 44. panta 1. punktu, uz kuru ir atsauce šī reglamenta 104. panta 3. punktā, pieteikumā par lietas ierosināšanu ir jāietver pamatu, uz kuriem atsaucas, kopsavilkums. Šai norādei ir jābūt pietiekami skaidrai un precīzai, lai ļautu atbildētājam sagatavot savu aizstāvību, un Pirmās instances tiesai lemt par prasību, ja nepieciešams, bez citas papildu informācijas. Lai garantētu tiesisko drošību un pareizu tiesvedības norisi, prasības pieņemamībai ir nepieciešams, ka būtiskie faktiskie un tiesiskie apstākļi, uz kuriem tā ir balstīta, kaut kopsavilkuma veidā, bet saskanīgi un saprotami, izrietētu no paša prasības pieteikuma teksta (skat. Pirmās instances tiesas 2005. gada 8. decembra rīkojumu lietā T-91/04 *Just*/Komisija, Krājums-CDL, I-A-395. lpp. un II-1801. lpp., 35. punkts un tajā minētā judikatūra, un Pirmās instances tiesas priekšsēdētāja 2006. gada 17. februāra rīkojumu lietā T-171/05 R II *Nijs*/Revīzijas palāta, Krājums-CDL, I-A-2-11. lpp. un II-A-2-47. lpp., 23. punkts).

65 Šajā gadījumā, pirmkārt, jānorāda, ka, lai arī pieteikums par pagaidu noregulējumu ir īss, tas tik un tā ir saprotams, un tajā, lai gan tikai kopsavilkuma veidā, ir izklāstīts, kāds kaitējums prasītājai ir nodarīts ar apstrīdēto aktu.

66 Prasītāja būtībā apgalvo, ka, ja dalībvalstīm, piemērojot apstrīdēto aktu, ir jāveic ierobežojoši vai aizliedzoši pasākumi attiecībā uz lēmumā norādīto mašīnu apriti vai nodošanu ekspluatācijā, tas negatīvi ietekmētu ne tikai prasītājas finansiālo stāvokli, skarot šo mašīnu tirdzniecību, bet tās darbību kopumā, un līdz ar to būtiski to apdraudētu.

67 Otrkārt, attiecībā uz cēloņsakarību starp apgalvoto kaitējumu un iespējamām apstrīdētā akta radītajām sekām, jānorāda, ka tas attiecas uz prasītājas izvirzīto argumentu izvērtēšanu attiecībā uz pierādījumiem par steidzamības nosacījumu, nevis jautājumu par pieteikuma par pagaidu noregulējumu pieņemamību.

68 Līdz ar to jāuzskata, ka pierādījumi, kurus prasītāja izvirza savā pieteikumā, sniedz pietiekami skaidrus un precīzus norādījumus par būtiska un neatgriezeniska kaitējuma draudiem, kādu tai var nodarīt apstrīdētais akts.

69 Līdz ar to pieteikums par pagaidu noregulējumu jāatzīst par pieņemamu.

Par lietas būtību

Par *fumus boni juris*

— Lietas dalībnieku argumenti

70 Prasītāja uzskata — tā kā *Conseil d'État* ar 2002. gada 4. decembra lēmumu atcēla 2001. gada 27. jūnija lēmumu, apstrīdētais akts nav pamatots.

71 Komisijas uzskata, ka *Conseil d'État* atcēla 2001. gada 27. jūnija lēmumu tāpēc, ka nebija ievērota šāda lēmuma pieņemšanas procedūra, nevis tādu iemeslu dēļ, kas

attiektos uz šī lēmuma būtību. Komisija būtībā apgalvo, ka tās pienākums ir lemt par Francijas iestāžu veiktajiem pasākumiem, lai gan *Conseil d'État* atcēla lēmumu.

72 Komisija uzskata, ka Direktīvas 98/37 7. panta 2. punktā norādītās procedūras mērķis ir garantēt vienādu veselības un drošības aizsardzību visā Kopienā. Komisija uzskata, ka šāda procedūra ļauj brīdināt dalībvalstis par iespējamu apdraudējumu, ko var radīt tādas brīvā apritē esošas mašīnas, attiecībā uz kurām jau ir veikti pamatoti ierobežojoši valsts pasākumi. Komisija uzskata, ka šādas procedūras lietderīgā iedarbība būtu apdraudēta, ja tas, ka valsts tiesa atceļ šādu pasākumu procesuālo noteikumu pārkāpuma dēļ, kavē Komisiju sniegt atzinumu par attiecīgo pasākumu un par to informēt visas dalībvalstis.

73 Komisija papildus norāda, ka Direktīvas 98/37 7. pants tai nedod iespēju atteikties sniegt atzinumu, lai arī paziņotais valsts pasākums vairs nerada tiesiskas sekas, ja attiecīgā dalībvalsts nav atsaukusi paziņojumu un pati ir vēlāk lūgusi Komisiju sniegt atzinumu.

74 Komisija uzskata, ka ar 2005. gada 8. aprīļa vēstuli Francijas iestādes, neraugoties uz *Conseil d'État* spriedumu, ir to lūgušas pieņemt apstrīdēto aktu.

75 Visbeidzot, Komisija apgalvo, ka valsts tiesas lēmums, ar kuru tiek atcelts valsts pasākums, automātiski neietekmē tāda Kopienu pasākuma kā apstrīdētais akts likumību, pat ja šāds akts ir pieņemts attiecībā uz valsts pasākumu.

— Pagaidu noregulējuma tiesneša vērtējums

76 Jānorāda, ka *Conseil d'État* ar 2002. gada 4. decembra lēmumu atcēla 2001. gada 27. jūnija lēmumu.

77 Pretēji tam, ko apgalvo Komisija, nav nozīmes, kādu iemeslu dēļ 2001. gada 27. jūnija lēmums tika atcelts.

78 Jānorāda, ka Francijas iestādes nav atkārtoti pieņēmušas lēmumu, kas apstiprinātu 2001. gada 27. jūnija lēmumā pausto vērtējumu attiecībā uz prasītājas ražotajām mašīnām, kamēr 2001. gada 27. jūnija lēmuma atcelšana tika motivēta ar procesuālo noteikumu pārkāpumu, un no lietā esošajiem materiāliem nekas neliecina, ka Francijas iestādes nekavējoties veiktu jaunus pasākumus, lai nodrošinātu darbinieku, kuri izmanto šīs mašīnas, veselības un drošības aizsardzību.

79 Lai arī Direktīvas 98/37 7. pantā paredzētā procedūra nosaka, ka par valsts pasākumu ir jāpaziņo Komisijai, vēršanās Komisijā sākotnēji ļauj iepriekš pieņemt, ka šāds pasākums joprojām bija spēkā brīdī, kad Komisija pieņēma lēmumu.

80 Direktīvā 98/37 paredzētās procedūras mērķis *prima facie* ir lemt par valsts pasākuma pamatotību, pieņemot, ka šāds pasākums ir spēkā.

81 Komisija nevar izmantot argumentus, kuru dēļ valsts tiesa ir atcēlusi lēmumu, lai lemtu, vai šāds pasākums joprojām ir vai nav spēkā. Turklāt nevar izslēgt, ka gadījumā, ja nebūtu procesuālo noteikumu pārkāpumi, kuru dēļ *Conseil d'État*

atcēla 2001. gada 27. jūnija lēmumu, *Conseil d'État* lēmums varēja būt citāds, un nevar izslēgt, ka 2001. gada 27. jūnija lēmums tāpat ir bijis nelikumīgs pēc būtības, neatkarīgi no procesuālajiem pārkāpumiem. Turklāt šādi izveidojas situācija, ka Komisija neatzīst valsts tiesas lēmuma *res judicata*, kas faktiski rada tiesisku nenoteiktību, kas nav pieņemams.

82 Nepietiek arī ar paziņojumu par 2001. gada 27. jūnija lēmumu, lai šis lēmums vai tā saturs paliktu spēkā pēc tā atcelšanas. Komisija nepieņem lēmumu attiecībā uz paziņojumu par pasākumu, bet attiecībā uz pienācīgi paziņotu pasākumu.

83 Turklāt atbilstoši Direktīvas 98/37 4. panta 1. punktam dalībvalstis to teritorijā neaizliedz, neierobežo un nekavē šīs direktīvas prasībām atbilstīgu mašīnu un drošības sastāvdaļu piedāvāšanu tirgū un nodošanu ekspluatācijā.

84 Šajā gadījumā, tā kā *Conseil d'État* ir atcēlusi 2001. gada 27. jūnija lēmumu un Francijas iestādes nav veikušas citus pasākumus, šķiet, ka ražotās mašīnas jāuzskata par atbilstīgām Direktīvai 98/37 — tās 4. panta 1. punkta izpratnē, un attiecīgi atbilstoši Direktīvas 98/37 5. panta 1. punktam uz tām ir attiecināma atbilstības prezumpcija. Līdz ar to dalībvalstis savā teritorijā nevar aizliegt, ierobežot vai kavēt šādu mašīnu piedāvāšanu tirgū un nodošanu ekspluatācijā.

85 Sākotnēji šķiet, ka apstrīdētais akts uzliek pienākumu dalībvalstīm aizliegt šādu mašīnu piedāvāšanu tirgū un nodošanu ekspluatācijā, lai gan dalībvalsts nav veikusi nekādus drošības pasākumus atbilstoši Direktīvas 98/37 7. pantā paredzētajai procedūrai, kas *prima facie* šķiet pretēji ar šo direktīvu ieviestajai kārtībai.

86 Turklāt šķiet, ka apstrīdētais akts ir acīmredzami nepietiekami pamatots, lai tā adresātus nodrošinātu ar precīzu un pareizu informāciju.

87 Apstrīdētajā aktā nekur nav norādīts, ka *Conseil d'État* ir atcēlusi 2001. gada 27. jūnija lēmumu. Šāda noklusēšana acīmredzami rada iespaidu, ka pasākums, attiecībā uz kuru Komisija pieņēma lēmumu 2006. gada septembrī, joprojām ir spēkā Francijā, lai gan pēc *Conseil d'État* 2002. gada 4. decembra lēmuma par tā atcelšanu pasākums ir uzskatāms par spēkā neesošu no tā pieņemšanas brīža.

88 Visbeidzot, jānorāda, ka sākotnēji šķiet, ka tas, ka 2005. gadā Francijas iestādes lūdza Komisiju sniegt atzinumu, nedod tai tiesības neatzīt *Conseil d'État* lēmumu un no tā izrietošās sekas attiecībā uz aktu, uz kura pamata [valsts] vērsās Komisijā atbilstoši Direktīvai 98/37. Turklāt šāds Francijas iestāžu lūgums liek jautāt, kādēļ Komisija pieņēma apstrīdēto aktu vairāk nekā piecus gadus pēc paziņojuma par 2001. gada 27. jūnija lēmumu, kaut gan *Conseil d'État* bija atcēlusi šo lēmumu pirms četriem gadiem.

89 No vēstules, kuru 2005. gada 8. aprīlī Francijas iestādes nosūtīja Komisijai, izriet, ka galvenokārt tās vēlējās saņemt Komisijas lēmumu, lai varētu nodrošināt aizstāvību tiesvedībā sakarā ar prasītājas celto prasību par zaudējumu atlīdzību.

90 Argumenti, kas attiecas uz darbinieku drošību un veselību, uz kuriem atsaucas Komisija šīs lietas ietvaros, kā arī Francijas iestādes savā vēstulē, ir neskaidri. Pirmkārt, Komisijai vajadzēja vairāk nekā piecus gadus, lai pieņemtu lēmumu, kas, šķiet, nav saderīgi ar šādu mērķi, kam drīzāk ir nepieciešami steidzami pasākumi. Otrkārt, Francijas iestādes nav atkārtoti īstenojušas aizliedzošus pasākumus attiecībā

pret prasītājas mašīnām, lai gan 2001. gada 27. jūnija lēmums tika atcelts, pamatojoties uz procesuālo noteikumu pārkāpumiem, un attiecīgi, pieņemot, ka šāds pasākums ir bijis vajadzīgs, nekas neiestājas pret to, ka Francijas iestādes nekavējoties veic pasākumus, lai nodrošinātu to darbinieku veselības un drošības aizsardzību, kas izmanto šādas mašīnas.

91 Turklāt jānorāda, ka attiecībā uz mašīnām, kuras pārbaudīja Francijas iestādes un atzina, ka tās apdraud cilvēku veselību un drošību, tiesas sēdē prasītāja apgalvoja, un Komisija neapstrīdēja, ka Francijas uzņēmums, kurš bija iegādājies šīs mašīnas, bija tās pārveidojis, un ka šīm mašīnām konstatētie darbības traucējumi nebija novērojami brīdī, kad prasītāja tās pārdeva.

92 Prasītājas argumentācija, kas sākotnēji nešķiet nepamatota, vērtējot Komisijas atzinumu, kas izriet no apstrīdētā akta, atbilstību, ir jāpārbauda, bet to nedara pagaidu noregulējuma tiesnesis šajā stadijā.

93 Ņemot vērā iepriekš minēto, faktiskie un tiesību argumenti, kurus prasītāja izvirzījusi pirmā pamata ietvaros, ievērojot pagaidu noregulējuma tiesneša rīcībā esošos pierādījumus, rada nopietnas šaubas par apstrīdētā akta likumību. Šādos apstākļos pieteikumu par pagaidu noregulējumu nevar noraidīt *fumus boni juris* trūkuma dēļ, un līdz ar to jāpārbauda, vai tas atbilst nosacījumam attiecībā uz steidzamību.

Par steidzamību

— Lietas dalībnieku argumenti

94 Pieteikumā prasītāja būtībā tikai norāda, ka apstrīdētais akts varētu būtiski apdraudēt tās turpmāko darbību, pat liegt to turpināt. Šajā sakarā tā apgalvo, ka papildus tiešiem un netiešiem finansiāliem zaudējumiem, kurus tā ir cietusi 2001. gada 27. jūnija lēmuma dēļ, tai būtu jāsaskaras ar būtisku, pat nenovēršamu finansiālā stāvokļa pasliktināšanos, ja dalībvalstis atbilstoši apstrīdētajam aktam īstenotu pasākumus, aizliedzot šajā lēmumā norādīto mašīnu apriti un nodošanu ekspluatācijā.

95 Tiesas sēdē prasītāja precizēja, ka tas skartu ne tikai apstrīdētajā aktā norādīto prešu tirdzniecību, bet šādā gadījumā nopietni apdraudētu prasītājas ražoto mašīnu reputāciju, kas, ņemot vērā to, ka tas ir mazs uzņēmums, būtiski ietekmētu tās darbību kopumā, un attiecīgi, ievērojot prasītājas pašreizējo finansiālo stāvokli, varētu novest līdz bankrotam.

96 Tiesas sēdē prasītāja arī norādīja, ka pieaug varbūtība, ka tai var nākties saskarties ar prasībām par zaudējumu atlīdzību, ko var celt klienti, kas iegādājušies it kā neatbilstīgas mašīnas.

97 Tajā pašā tiesas sēdē prasītājai tika lūgts iesniegt papildu informāciju par tās apgrozījumu un pārdošanas apjomu dažādās dalībvalstīs, kurās tā darbojas.

98 Balstoties uz pierādījumiem, kurus prasītāja darīja zināmus pagaidu noregulējuma tiesnesim, iesniedzot dokumentu, kas kancelejā reģistrēts 2007. gada 9. martā, apgrozījums, kas attiecas uz prasītājas ražotajām presēm, ir krities no EUR 2 599 943,18 2000. gadā uz EUR 796 918,25 2006. gadā, kamēr uzņēmuma kopējais apgrozījums ir krities no EUR 7 188 804,58 2000. gadā uz EUR 4 188 829,20 2006. gadā.

99 Turklāt prasītāja paskaidro, ka apgrozījuma samazināšanās to piespieda izmantot ievērojamākus banku finansējumus un kredītlīnijas, palielinot tās parādu no EUR 1 679 788 2000. gadā līdz EUR 2 686 237 2005. gada beigās, un parādam jāpieskaita papildus finansiālā līdzdalība EUR 200 000 apmērā, ko dalībnieki iemaksāja 2006. gada pirmajos mēnešos.

100 Prasītāja uzskata, ka, ņemot vērā pašreizējo situāciju, sabiedrības apgrozījuma būtiskas samazināšanās dēļ tās dibinātāji un it īpaši bankas varētu izņemt līdzekļus, kas līdz ar to novestu sabiedrību līdz bankrotam.

101 Turklāt prasītāja uzskata, ka apstrīdētā akta atstāšana spēkā ietekmētu tās konkurētspēju un no tā izrietošās sekas nevar atbilstoši kompensēt, atlīdzinot zaudējumus, izbeidzot tiesvedību, kamēr pasākuma piemērošanas apturēšana ļautu izvairīties no šādām sekām tirgū.

102 Komisija būtībā uzskata, ka prasītāja nav pierādījusi, ka apstrīdētā akta dēļ tai draudētu būtisks un neatgriezenisks kaitējums.

103 Ievadā ir jānorāda, ka attiecībā uz pieteikuma par piemērošanas apturēšanu pieņemamību — Komisija norāda, ka prasītāja nav pierādījusi cēloņsakarību starp kaitējumu, uz ko tā atsaucas, un apstrīdētā akta iespējami radīto ietekmi. Komisija apgalvo, ka iespējamais kaitējums prasītājai varētu rasties nevis apstrīdētā akta dēļ, bet to pasākumu dēļ, ko dalībvalstis veic, ja nepieciešams, pēc tam, kad ir saņēmušas Komisijas izdoto aktu.

104 Turklāt Komisija, pirmkārt, norāda, ka ekonomiskais kaitējums, uz ko atsaucas prasītāja, ir tikai varbūtējs tāpēc, ka prasītāja nav pierādījusi, ka dalībvalstis jau ir īstenojušas vai gatavojas īstenot piemērošanas pasākumus pēc tam, kad Komisija pieņēma apstrīdēto aktu.

105 Komisija arī apgalvo, ka, pat pieņemot, ka šādi pasākumi tiek īstenoti, tie var radīt prasītājai tikai finansiāla rakstura kaitējumu, kas pēc definīcijas ir atlīdzināms.

106 Otrkārt, Komisija apgalvo, ka prasītājas iesniegtā informācija nepierāda, ka tā varētu ciest būtisku un neatgriezenisku kaitējumu.

107 Pirmkārt, Komisija apgalvo, ka tā nevar zināt, cik un kāda veida preses prasītāja ir ražojusi un tirgojusi pēdējos gados, bet, balstoties uz internetā atrodamo informāciju, prasītāja šobrīd ražo un tirgo vismaz 17 veida preses, no kurām tikai trīs ir minētas 2001. gada 27. jūnija lēmumā un attiecīgi apstrīdētajā aktā.

108 Otrkārt, Komisija uzskata, ka prasītājas iesniegtie dati attiecas tikai uz tās kopējo apgrozījumu un apgrozījumu prešu nozarē no 2000. līdz 2006. gadam, un līdz ar to tajos ir aplūkots ekonomiskais stāvoklis pirms apstrīdētā akta pieņemšanas, un tātad neatspoguļo [akta radītās] sekas.

109 Treškārt, Komisija uzskata, ka dati, kas attiecas uz 2006. gadu, neļauj noteikt, kā apstrīdētais akts ir ietekmējis apgrozījumu prešu nozarē no apstrīdētā akta pieņemšanas brīža līdz 2007. gada sākumam.

110 Ceturtkārt, Komisija uzskata, ka dati attiecībā uz prasītājas apgrozījumu prešu nozarē attiecas uz visa veida presēm, ko ražo un pārdod prasītāja, tās nenošķirot. Prasītāja nav iesniegusi nekādus datus par to, kā ir mainījies apgrozījums, kas ir atkarīgs tieši no to trīs veida prešu pārdošanas, uz kurām attiecas valsts piemērotais aizlieguma pasākums un apstrīdētais akts. Līdz ar to prasītāja nav iesniegusi pierādījumus par iespējamu apgrozījuma samazinājumu attiecībā uz tām presēm, kas ir norādītas apstrīdētajā aktā.

111 Piektkārt, Komisija uzskata, prasītājas kopējā apgrozījuma izmaiņas neatspoguļo apgrozījuma izmaiņas prešu nozarē.

112 Sestkārt, Komisija norāda, ka tas, ka apgrozījums prešu nozarē kopumā ir arvien samazinājies (no EUR 2 599 943,18 2000. gadā līdz EUR 796 918,25 2006. gadā), izņemot laika posmu no 2003. līdz 2004. gadam, kad apgrozījums pieauga, nenozīmē, ka tas atspoguļo prešu nozares apgrozījuma izmaiņas dalībvalstīs. Komisija uzskata, ka, neraugoties uz prešu nozares kopumā apgrozījuma samazināšanos laikā no 2005. līdz 2006. gadam (samazinoties no

EUR 1 059 064,37 līdz EUR 796 918,25), apgrozījums šajā nozarē ir tieši pieaudzis Vācijas tirgū (no EUR 262 512,07 līdz EUR 333 812,75), Somijas tirgū (no EUR 36 150,00 līdz EUR 50 025,00), Portugāles tirgū (no EUR 31 531,50 līdz EUR 49 845,00) un Polijas tirgū (no 0 līdz EUR 33 320,00).

113 Septītkārt, Komisijas uzskata, ka iesniegtie dati nepierāda, pirmkārt, saikni starp apgrozījuma izmaiņām prešu nozarē kopumā un apgrozījuma izmaiņām Francijā un, otrkārt, saikni starp iepriekš minētajām izmaiņām un apgrozījuma izmaiņām citās dalībvalstīs.

114 Astotkārt, Komisija pārmet prasītājai, ka tā nav sniegusi norādes, kas ļautu novērtēt, uz kāda pamata prasītāja ir aprēķinājusi ar apgrozījumu saistītos zaudējumus, kas tai radušies 2001. gada 27. jūnija lēmuma dēļ.

115 Devītkārt, Komisija apgalvo, ka prasītāja nav iesniegusi datus, kas ļautu definēt attiecīgo tirgu un prasītājas tirgus daļas kopumā un dažādās dalībvalstīs pirms un pēc apstrīdētā akta pieņemšanas. Komisija uzskata, ka bez objektīviem pierādījumiem par prešu tirgu un prasītājas tirgus daļām šajā nozarē, dati, ko prasītāja ir iesniegusi attiecībā uz tās kopējo apgrozījumu un apgrozījumu prešu nozarē, nav atbilstoši. Šādi dati neļauj noteikt, vai un kādā mērā prasītājas apgrozījuma progresīva samazināšanās atspoguļo izmaiņas attiecīgajā tirgū, vai arī tā ir citu apstākļu radīta.

116 Visbeidzot, Komisija uzskata, ka neviens no prasītājas iesniegtajiem pierādījumiem neļauj noteikt, pirmkārt, vai un kādā mērā prasītājas kopējā apgrozījuma un apgrozījuma prešu nozarē samazināšanās no 2000. līdz 2006. gadam ir tiešas 2001. gada 27. jūnija lēmuma un apstrīdētā akta sekas, un otrkārt, kādas ir apstrīdētā akta sekas.

117 Treškārt, Komisija norāda, ka apstrīdētais akts un attiecīgi iespējamie valsts pasākumi, kas sekotu šim lēmumam, attiecas tikai uz trim no 17 prešu veidiem, kurus prasītāja šobrīd ražo un pārdod. Tātad apstrīdētais akts neietekmētu prasītājas darbību attiecībā uz pārējām tās ražotajām mašīnām.

118 Komisija uzskata, ka, nesniedzot plašāku informāciju un pat pieņemot, ka tam, ka dalībvalstīm tiek paziņots par apstrīdēto aktu, tūlītējas un automātiskas sekas būtu aizliedzoši valsts pasākumi, prasītāja nav pierādījusi, kā šādi pasākumi, kas attiektos tikai uz trim no 17 mašīnām, ietekmētu tās apgrozījumu. Tāpat prasītāja nav pierādījusi, ka šādi pasākumi automātiski izraisītu tās kopējā apgrozījuma samazināšanos, bankas kredītu atsaukšanu un visbeidzot bankrotu.

119 Ceturtkārt, Komisija būtībā uzskata, ka tas, ka prasītāja, iesniedzot pieteikumu par piemērošanas apturēšanu, nav izrādījusi īpašu centību, norāda, ka būtisks un neatgriezenisks kaitējums nav neizbēgams. Lai gan Komisija informēja prasītāju par apstrīdētā akta pieņemšanu 2006. gada 11. oktobrī, prasību pamata lietā tā cēla tikai 2006. gada 6. decembrī un pieteikumu par pagaidu noregulējumu iesniedza 2007. gada 18. janvārī.

120 Piektkārt, attiecībā uz iespējamām priekšrocībām, ko apstrīdētais akts radītu prasītājas konkurentiem, Komisija apgalvo, ka, protams, nevar izslēgt, ka prasītāja izjūt vai var izjust ekonomiska rakstura sekas, kas izriet no 2001. gada 27. jūnija lēmuma vai apstrīdētā akta, bet, pat pieņemot, ka tās ir sekas, kas tieši izriet no apstrīdētā akta, nevis 2001. gada 27. jūnija lēmuma vai tirgus dalībnieku priekšlaicīgas rīcības, pirms ir pieņemti valsts pasākumi atbilstoši apstrīdētajam aktam, šīs sekas katrā ziņā skar tikai prasītājas faktisko stāvokli, nevis tiesisko stāvokli.

— Pagaidu noregulējuma tiesneša vērtējums

121 Atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai steidzamība ir jāizvērtē saistībā ar nepieciešamību noteikt pagaidu pasākumus, lai izvairītos, ka lietas dalībniekam, kas prasa noteikt pagaidu pasākumus, rodas būtisks un neatgriezenisks kaitējums (skat. Pirmās instances tiesas 2004. gada 10. novembra rīkojumu lietā T-303/04 R *European Dynamics*/Komisija, Krājums, II-3889. lpp., 65. punkts un tajā minētā judikatūra).

122 Kaut arī ir atzīts, ka finansiāla rakstura zaudējumi nevar, izņemot īpašus apstākļus, tikt uzskatīti par neatgriezeniskiem vai pat grūti labojamiem, ja tie var būt vēlākas kompensācijas priekšmets, tomēr ir arī atzīts, ka pagaidu pasākums ir pamatots, ja ir skaidrs, ka, neveicot šādus pasākumus, prasītāja nonāks stāvoklī, kurā tās pastāvēšana var tikt apdraudēta, pirms spēkā stāsies lēmums, kas noslēdz pamata prāvu, vai arī tās stāvoklis tirgū tiks neatgriezeniski mainīts (Pirmās instances tiesas priekšsēdētāja 2002. gada 3. decembra rīkojums lietā T-181/02 R *Neue Erba Lautex*/Komisija, *Recueil*, II-5081. lpp., 84. punkts).

123 Lietas dalībniekam, kas atsaucas uz būtisku un neatgriezenisku kaitējumu, tas ir jāpierāda (Tiesas priekšsēdētāja 2000. gada 12. oktobra rīkojums lietā C-278/00 R Grieķija/Komisija, *Recueil*, I-8787. lpp., 14. punkts). Kaitējuma neizbēgamība nav

jāpierāda absolūti droši, bet, sevišķi ja kaitējuma iestāšanās ir atkarīga no apstākļu kopuma iestāšanās, pietiek ar to, ka tas ir paredzams pietiekamā varbūtības pakāpē (iepriekš 19. punktā minētais rīkojums lietā Komisija/*Atlantic Container* u.c., 38. punkts, un Pirmās instances tiesas priekšsēdētāja 1998. gada 15. jūlija rīkojums lietā T-73/98 R *Prayon-Rupel*/Komisija, *Recueil*, I-2769. lpp., 38. punkts).

124 Pirmkārt, attiecībā uz cēloņsakarību starp kaitējumu, uz ko atsaucas prasītāja, un iespējamām tiesību akta radītām sekām, jāatgādina, ka, kā jau norādīts iepriekš 54. punktā, *prima facie* šķiet, ka Komisijas akts uzliek pienākumu dalībvalstīm, kurām tas ir adresēts, šādas mašīnas aizliegt piedāvāt tirgū un aizliegt to apriti dalībvalstīs, kā arī izņemt tirgū esošās mašīnas, un sākotnēji šķiet, ka tas neatstāj dalībvalstīm iespēju rīkoties vai nerīkoties, bet, tieši pretēji, liek tām rīkoties noteiktā veidā.

125 Kaitējums, uz kura iespējamu rašanos norāda prasītāja, proti, apstrīdētajā aktā norādīto mašīnu tirdzniecības apdraudējums un prasītājas reputācijas apdraudējums, kas var ietekmēt tās kopējo apgrozījumu, kurš var novest prasītāju līdz bankrotam, neizriet no valsts pasākumiem, kas tikai īstenotu minēto aktu katrā dalībvalstī, bet no pienācīgā kārtā paziņota apstrīdētā akta, kas *prima facie* liek piemērot šādus pasākumus.

126 Turklāt pilnībā jānoraida Komisijas argumenti par to, ka nav pierādīts, ka dalībvalstis līdz šim ir veikušas šādus pasākumus.

127 Pieteikuma par pagaidu noregulējumu priekšmets tieši ir novērst to, ka dalībvalstis veic šādus pasākumus, pieņemot, ka ir izpildīti nosacījumi pieteikuma par pagaidu noregulējumu apmierināšanai, un minētos pasākumus neveic, lai atceltu apstrīdēto aktu.

128 Otrkārt, jāatzīst, ka prasītājas iesniegtie dati apliecina pakāpenisku un būtisku kopējā apgrozījuma samazināšanos laikā no 2000. līdz 2006. gadam, un it īpaši apgrozījuma samazināšanos prešu nozarē. Izņēmumi, kas ir 2004. un 2006. gadā, un rezultāti atsevišķās valstīs nemaina šo tendenci. Jāatzīst, ka kopējais apgrozījums septiņos gados ir samazinājies par 42 % un prešu nozarē par 70 %.

129 Tāpat prasītājas iesniegtie dati attiecībā uz tās pasīvu, parāda tās ievērojamo parādu bankās, kas pārsniedz EUR 2 600 000 2005. gada beigās.

130 Prasītāja norāda, ka pašreizējā sarežģītā finansiālā stāvokļa pasliktināšanās var tai būt izšķiroša. Pasliktināšanos var radīt, pirmkārt, aizliegums piedāvāt tirgū un nodot ekspluatācijā apstrīdētajā aktā norādītās mašīnas, un, otrkārt, prasītājas komerciālās reputācijas un tās mašīnu reputācijas apdraudējums, ko var radīt šāds aizlieguma pasākums, kas varētu ietekmēt tās apgrozījumu kopumā.

131 Vispirms jānorāda, ka, īstenojot apstrīdēto aktu, visās dalībvalstīs tiktu aizliegts pārdot lēmumā norādīto mašīnu veidus. Līdz ar to ar pietiekamu varbūtību ir pierādīts, ka var radīt būtisku finansiālās situācijas pasliktināšanos prešu nozarē.

132 Tomēr prešu nozarē īstenotais apgrozījums ir mazāk kā 20 % no kopējā prasītājas apgrozījuma.

133 Līdz ar to jāizskata prasītājas argumentu atbilstība attiecībā uz iespējamu tās komerciālās reputācijas apdraudējumu, ko var radīt apstrīdētais akts un kas var ietekmēt tās darbību kopumā.

134 Vispirms jānorāda, ka judikatūra attiecībā uz uzņēmuma, kas izslēgts no konkursa procedūras, reputācijas apdraudējumu, kas noraida apgalvojumu, saskaņā ar kuru šāds apdraudējums ir būtisks un neatgriezenisks (Pirmās instances tiesas priekšsēdētāja 2005. gada 20. septembra rīkojums lietā T-195/05 R *Deloitte Business Advisory*/Komisija, Krājums, II-3485. lpp., 126. punkts, un iepriekš 121. punktā minētais rīkojums lietā *European Dynamics*/Komisija, 82. punkts), nav atbilstoša, lai izvērtētu tādu reputācijas apdraudējumu, kāds var skart prasītāju šajā gadījumā. Tas, ka netiek piešķirts iepirkuma līgums, nav salīdzināms ar apstākli, ka daļa preču tiek atzītas par bīstamām cilvēku veselībai un drošībai.

135 Šajā sakarā jānorāda, ka Tiesa ir atzinusi, ka uzņēmuma reputācijas apdraudējums, apšaubot tā mašīnu ar *CE* atbilstības marķējumu drošību, bet nepiemērojot valsts drošības pasākumu atbilstoši Direktīvai 98/37, rada kaitējumu (šajā sakarā skat. Tiesas 2007. gada 17. aprīļa spriedumu lietā C-470/03 *AGM-COS.MET*, Krājums, I-2749. lpp., 61.–65. punkts).

136 Šajā gadījumā jāuzskata, ka Komisijas lēmums, kura mērķis *prima facie* ir uzlikt dalībvalstīm pienākumu veikt tirdzniecību ierobežojošus pasākumus, šajā gadījumā — aizliegt minētās mašīnas piedāvāt tirgū un nodot ekspluatācijā sakarā ar iespējamu apdraudējumu cilvēku veselībai un drošībai —, var apdraudēt uzņēmuma, kas ražo šīs mašīnas, reputāciju.

137 Līdz ar to jāatzīst, ka šāds apdraudējums rada kaitējumu.

138 Tāpat šajā gadījumā jāņem vērā apstāklis, ka apstrīdētajā aktā nav minēts ne tas, ka *Conseil d'État* ir atcēlusi sākotnējo valsts pasākumu, tas ir, 2001. gada 27. jūnija lēmumu, ne tas, ka pēc šī lēmuma atcelšanas Francijas iestādes nav veikušas citus pasākumus.

139 Ievērojot šīs lietas īpašos apstākļus, proti, to, ka prasītāja ir mazs uzņēmums, kas nelielā apjomā ražo specifisku produkciju — hidrauliskās preses un rūpnieciskās mašīnas metāla griešanai un perforēšanai —, ir jāuzskata, ka no tiesību viedokļa ir pietiekami pierādīts, ka apstrīdētais akts, apšaubot dažu tā ražoto mašīnu drošību visās dalībvalstīs, var apdraudēt uzņēmuma reputāciju attiecībā uz visu tā produkciju.

140 Tādējādi Komisijas argumentu, ka apstrīdētais akts varētu ietekmēt tikai daļu no prasītājas produkcijas, nevar apstiprināt.

141 Līdz ar to jāpārbauda, vai šajā gadījumā šāds kaitējums prasītājai ir būtisks un neatgriezenisks.

142 Pirmkārt, šāds uzņēmuma komerciālās reputācijas apdraudējums un tā preču drošības reputācijas apdraudējums var uzņēmumam radīt kaitējumu, kas tā apgrūtinātā novērtējuma dēļ var būt grūti atlīdzināms.

143 Ievērojot šīs lietas apstākļus un to, ka prasītāja nelielā apjomā ražo specifisku produkciju, šādu kaitējumu turklāt var uzskatīt par būtisku tāpēc, ka apstrīdētā akta radītam apdraudējumam var būt sekas visās dalībvalstīs un līdz ar to visos, nevis vienā no tirgiem, kuros prasītāja darbojas.

144 Otrkārt, ņemot vērā, pirmkārt, to, ka runa ir par mazu uzņēmumu, un, otrkārt, par prasītājas pašreizējo finansiālo stāvokli, šāds uzņēmuma reputācijas apdraudējums var radīt neatgriezeniskas sekas attiecībā uz tā ražošanu kā prešu nozarē, tā arī citās darbības nozarēs, kuras attiecas uz darba iekārtām, un līdz ar to attiecībā uz tās kopējo finansiālo stāvokli. Attiecīgi iespēja, ka prasītāja var ātri nonākt līdz bankrotam, nav tīri hipotētiska, bet, tieši pretēji, ir paredzama ar pietiekamu varbūtības pakāpi.

145 Treškārt, nevar izslēgt, ka, kā to apgalvo prasītāja, pircēji var celt prasības par zaudējumu atlīdzību, ja mašīnas, ko tie ir iegādājušies, ir izņemtas no tirgus atbilstoši Direktīvas 98/37 7. panta 1. punktam. Bez tā, ka šādi pasākumi paši par sevi apdraudētu prasītājas reputāciju pircēju acīs, pastāv ļoti liela iespēja, ka pircēju celtas prasības par zaudējumu atlīdzību pasliktinātu prasītājas finansiālo stāvokli un attiecīgi veicinātu būtiska un neatgriezeniska kaitējuma rašanos, uz ko tā atsaucas.

146 Ņemot vērā šīs lietas īpašos apstākļus un pierādījumus, jāuzskata, ka apstrīdētā akta piemērošana var radīt prasītājai būtisku un neatgriezenisku kaitējumu, apdraudot tās pastāvēšanu, kā rezultātā prasīto pasākumu steidzamība šķiet apstrīdama (šajā sakarā skat. Pirmās instances tiesas priekšsēdētāja 1999. gada 30. aprīļa rīkojumu lietā T-44/98 R II *Emesa Sugar*/Komisija, *Recueil*, II-1427. lpp., 131. punkts).

147 Šajā sakarā jānorāda, ka pagaidu noregulējuma tiesnesim jāatzīst steidzamība, uz ko prasītāja var atsaukties, jo vairāk tāpēc, kā izriet no iepriekš minētā 76.–93. punkta, ka prasītājas iesniegtie faktiskie un tiesību argumenti ir ļoti nopietni (šajā sakarā skat. iepriekš 18. punktā minēto rīkojumu lietā Austrija/Padome, 110. punkts, un Pirmās instances tiesas priekšsēdētāja 2006. gada 20. jūlija rīkojumu lietā T-114/06 R *Globe*/Komisija, Krājums, II-2627. lpp., 140. punkts).

148 Šādos apstākļos citus Komisijas argumentus, kuru mērķis ir apstrīdēt to, ka prasītājai draud būtisks un neatgriezenisks kaitējums, nevar apstiprināt.

149 Pirmkārt, jānoraida Komisijas iebildumi, saskaņā ar kuriem prasītājas iesniegtie dati neļaujot pierādīt, ka pastāv būtiska un neatgriezeniska kaitējuma rašanās risks.

150 Šajā sakarā Komisijas argumentu, saskaņā ar kuru nav jāvērtē kaitējums kopumā, bet tikai attiecībā uz tām mašīnām, kuras skar apstrīdētais lēmums, nevar apstiprināt. Šajā gadījumā komerciālās reputācijas apdraudējums, kas, iespējams, var skart prasītāju, var ietekmēt tirdzniecību kopumā, un tātad apdraudēt ne tikai prešu nozari, bet prasītājas darbību kopumā.

151 Turklāt nevar pārmest prasītājai, ka tā ir iesniegusi datus tikai par iepriekšējo periodu, šajā gadījumā 2000.–2006. gadu. Šie dati ļauj pagaidu noregulējuma tiesnesim novērtēt prasītājas finanšu stāvokļa izmaiņas un novērtēt tās apgalvojumu atbilstību attiecībā uz finanšu risku, kas tai radīsies, ja Komisijas lēmums pārvērtīsies

aizliegumā pārdot norādītās mašīnas un ekspluatācijā esošo mašīnu izņemšanā visās dalībvalstīs.

152 Turklāt nevar pārmest prasītājai, ka nav datu par to, kā apstrīdētais akts ir ietekmējis tajā norādīto mašīnu tirdzniecību tāpēc, ka, pirmkārt, apstrīdētais akts nav publicēts *Oficiālajā Vēstnesī*, un līdz ar to prasītājas klienti nevar par to zināt, līdz dalībvalstis to neīsteno, un, otrkārt, dalībvalstis vēl nav veikušas piemērošanas pasākumus.

153 Turklāt, lai novērtētu, vai šī pieteikuma ietvaros ir pierādīta steidzamība, tam, ka nav norādīts, kā ir aprēķināti zaudējumi, kas izriet no Francijas Republikas 2001. gada 27. jūnija pieņemtā lēmuma, nav nozīmes, jo iespējamie prasītājas zaudējumi laikā no 2000. līdz 2006. gadam nav nosacījums, lai varētu pieņemt lēmumu par apstrīdētā akta atcelšanu, kas faktiski attiecas uz prasību par zaudējumu atlīdzību, ko prasītāja ir cēlusi Francijas tiesā.

154 Visbeidzot, tas, ka trūkst ziņas par prasītājas tirgus daļām, pats par sevi nemaina datu, ko tā iesniegusi attiecībā uz savu finansiālo stāvokli, atbilstību. Ņemot vērā progresīvu finansiālā stāvokļa pasliktināšanos un riskus, ko var radīt lēmums, kas var ietekmēt prasītājas produkcijas reputāciju, tam, vai prasītājas tirgus daļas prešu nozarē ir vai nav lielas, nav nozīmes.

155 Otrkārt, jānoraida Komisijas arguments, saskaņā ar kuru prasītāja, neceļot ātrāk Pirmās instances tiesā prasību pamata lietā un neiesniedzot ātrāk pieteikumu

pagaidu noregulējuma tiesnesim, ar savu attieksmi pierāda, ka nosacījums par steidzamību nav izpildīts.

156 Vispirms jānorāda, ka prasība pamata lietā ir celta divu mēnešu laikā, kas paredzēts EKL 230. panta piektajā daļā.

157 Turpinājumā jānorāda, ka pieteikuma par pagaidu noregulējumu iesniegšanai termiņš nav paredzēts.

158 Ņemot vērā šīs lietas apstākļus, pagaidu noregulējuma tiesnesis, lemjot par steidzamību, var izvērtēt brīdi, kad ir iesniegts pieteikums par pagaidu noregulējumu (šajā sakarā skat. Pirmās instances tiesas priekšsēdētāja 2003. gada 9. jūlija rīkojumu lietā T-288/02 R *AIT*/Komisija, *Recueil*, II-2885. lpp., 17. punkts), un jākonstatē, ka prasība pamata lietā ir celta 2006. gada 6. decembrī, savukārt pieteikums par pagaidu noregulējumu kancelejā ir reģistrēts 2007. gada 18. janvārī. Šajā gadījumā termiņš starp prasības celšanu pamata lietā un pieteikuma par pagaidu noregulējumu iesniegšanu nav uzskatāms par pārmērīgu un nepierāda to, ka minētais pieteikums nav steidzams.

159 Treškārt, šādos apstākļos, izvērtējot, vai kaitējums ir būtisks un neatgriezenisks, nav jāpieņem lēmums attiecībā uz prasītājas apgalvojumiem attiecībā uz tās konkurētspēju, uz ko tā jebkurā gadījumā atsaucas tikai pakārtoti, sniedzot papildu informāciju pagaidu noregulējuma tiesnesim pēc tiesas sēdes.

160 Nobeigumā jāatzīst, ka šajā gadījumā nosacījums par steidzamību ir izpildīts.

Par interešu izsvēršanu

161 Komisija apgalvo, ka, izsverot intereses, jāsliecas par labu pieteikuma par piemērošanas atcelšanu noraidīšanai tāpēc, ka Kopienu interesēm nodrošināt līdzvērtīgu veselības un drošības aizsardzību visās dalībvalstīs jebkurā gadījumā jābūt pārākām par prasītājas konkrētām interesēm.

162 Komisija uzskata, ka apstrīdētā akta mērķis ir nodrošināt darbinieku veselības un drošības aizsardzību, ko apdraud apstrīdētajā aktā norādītās mašīnas.

163 Tomēr jāatzīst, ka Komisijai bija nepieciešami vairāk nekā pieci gadi apstrīdētā akta pieņemšanai, un darbinieku veselība un drošība, kas tai jānodrošina, nemotivēja Komisiju rīkoties ātrāk.

164 Šajā sakarā tiesas sēdē Komisija paskaidroja tikai to, ka tai, lai izraudzītos ekspertu, kurš izvērtēs prasītājas mašīnas, bija jāuzsāk procedūra, un šī procedūra bija ilgāka, nekā paredzēts.

165 Pirmkārt, Komisija šo apgalvojumu nav pierādījusi. Otrkārt, maz ticams, ka Komisijai bija nepieciešami vairāk nekā pieci gadi, lai izraudzītos ekspertu, saņemtu eksperta atzinumu un sniegtu savu atzinumu procedūrā, kuras mērķis ir veikt drošības pasākumus, ja mašīnas var apdraudēt cilvēku veselību un drošību.

166 Turklāt jāatgādina, ka tikai pēc tam, kad Francijas iestādes lūdza Komisiju sniegt atzinumu par tai paziņoto pasākumu, lai tās varētu nodrošināt savu aizstāvību tiesvedībā, kas uzsākta Francijas tiesā, Komisija visbeidzot pieņēma apstrīdēto aktu.

167 Turklāt Komisija nav apstrīdējusi prasītājas apgalvojumus, saskaņā ar kuriem kopš lēmuma pieņemšanas 2001. gada 27. jūnijā nav noticis neviens negadījums, un 2002. gadā *Conseil d'État* ir atcēlusi Francijas iestāžu veiktos pasākumus, un pēc to atcelšanas citi pasākumi nav veikti.

168 Visbeidzot, jāņem vērā tas, ka faktiskie un tiesību argumenti, kurus prasītāja ir iesniegusi pirmā pamata ietvaros, lai pamatotu *fumus boni juris*, un ņemot vērā pagaidu noregulējuma tiesneša rīcībā esošos pierādījumus, rodas nopietnas šaubas par apstrīdētā akta likumību.

169 Līdz ar to, izsverot intereses, nevar sliekties par labu pieteikuma par piemērošanas apturēšanu noraidīšanai, kā to prasa Komisija.

170 Jāsecina, ka nosacījumi apstrīdētā akta piemērošanas apturēšanai ir izpildīti, un prasītājas pieteikums ir jāapmierina.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESAS PRIEKŠSĒDĒTĀJS

izdod rīkojumu:

1) **Komisijas 2006. gada 6. septembra atzinuma C (2006) 3914 par aizlieguma pasākumiem, kurus veikušas Francijas iestādes, attiecībā uz *IMS* preču zīmes mehāniskajām presēm, piemērošanu apturēt līdz Pirmās instances tiesa pieņem lēmumu pamata lietā;**

2) **atlikt lēmuma pieņemšanu par tiesāšanās izdevumiem.**

Luksemburgā, 2007. gada 7. jūnijā.

Sekretārs — E. Coulon

Priekšsēdētājs — B. Vesterdorf